

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część VIII. — Wydana i rozesłana dnia 11 marca 1885.

22.

Ustawa z dnia 8 marca 1885, zmieniająca i uzupełniająca ustawę przemysłową.

Za zgodą obu Izb Rady państwa postanowilem i stanowią co następuje:

Artykuł I.

W miejsce Części VI ustawy przemysłowej z dnia 20 grudnia 1859 (Dz. u. p. Nr. 227) i Dodatku do tejże, dotyczącego się ksiązek robotniczych, mają obowiązywać przepisy następujące:

Artykuł II.

Część VI.

Pomocnicy przemysłowi.

1. Postanowienia ogólne.

§. 72.

Urządzenie stosunków między samodzielnym przemysłowcem a jego pomocnikami jest przedmiotem umowy dobrowolnej w obrębie granic ustawami zakreślonych.

Jeżeli umowy nie zawarto, stanowiącymi są najprzód przepisy szczególne, do tego celu wydane a następnie księga powszechna ustaw cywilnych.

§. 73.

Pomocnicy.

Przez pomocników rozumieją się w ustawie niniejszej wszyscy robotnicy, w przedsiębiorstwach przemysłowych regularnie zajęci mający, bez względu na wiek i płeć, a mianowicie:

- a) czeladnicy (subjekci handlowi, towarzysze, kelnerzy, woźnice w przedsiębiorstwach woźby itp.);
- b) robotnicy fabryczni;
- c) uczniowie;
- d) ci pomocnicy, którzy są używani w przemyśle do robót pomocniczych podrzędnych (a nie należą do rzędu osób wzmiankowanych w artykule V, lit. d) ustawy wprowadzezej do ustawy przemysłowej.

Do pomocników zaliczają się także robotnicy, pracujący regularnie w takich przedsiębiorstwach przemysłowych, które prowadzą osoby fizyczne lub moralne, w artykule V ustawy wprowadzezej do ustawy przemysłowej wymienione, obok innych swoich zajęć lub przedsiębiorstw, ustawie przemysłowej nie podlegających.

Osoby przyjęte do pełnienia wyższych obowiązków służbowych zwyczajnie z płacami rocznymi lub miesięcznymi, jakoto: zawiadowcy, mechanicy, faktorzy, buchhalterzy, kasyerowie, ekspedytorowie, rysownicy, chemicy itp. nie zaliczają się do pomocników.

§. 74.

Pieczęć o pomocników.

Każdy przedsiębiorca przemysłowy obowiązany jest zaprowadzić i utrzymywać w pracowniach, przy maszynach i przyrządach wszelkie takie urządzenia, które ze względu na naturę jego przemysłu lub miejsce pracy są potrzebne dla ochrony życia i zdrowia pomocników.

Przedsiębiorca przemysłowy winien postarać się mianowicie o to, aby maszyny, przyrządy i ich części, jakoto: koła rozprawowe, przyrządy do przesyłania ruchu, łoża osi, windy, beczki, kotły, panwie itp. tak były ogrodzone lub takimi środkami ochronnymi opatrzone, iżby robotnicy, odbywając oględnie swoją pracę, nie byli łatwo wystawieni na niebezpieczeństwo.

Do powinności przedsiębiorcy przemysłowego należy także starać się o to, aby w ciągu całego czasu pracy pracownie były stosownie do rodzaju przemysłu ile możności ciągle widne, czyste i wolne od pyłu; aby odnawianie w nich powietrza odpowiadało zawsze ilości robotników i przyrządom do oświetlania, tudzież aby zapobiegało zgubnemu wpływowi szkodliwych wyziewów i aby mianowicie w przedsiębiorstwach chemicznych tryb postępowania i fabrykacyi urządzony był ile możności ze względem na zdrowie pomocników.

Przedsiębiorcy przemysłowi dający pomieszkania swoim pomocnikom, strzedz się mają przeznaczania na ten cel lokali niezdrowych.

Nakoniec obowiązani są przedsiębiorcy przemysłowi, zatrudniający pomocników, którzy nie skończyli jeszcze 18go roku życia, tudzież kobiety w ogólności, mieć ile możności na względzie moralność, jak tego wymaga ich wiek lub płeć.

§. 74 a.

Przestanki.

Pomocnikom wyznaczyć należy pomiędzy godzinami pracy stosowne przestanki, nie mniej jak półtorej godziny trwające, z których, ze względem na rodzaj przedsiębiorstwa przemysłowego przypaść ma ile możności godzina na porę obiadową. Jeżeli praca przedobiednia lub poobiednia trwa pięć godzin lub mniej, przestanek może odpaść w odpowiedniej części dnia z wyjątkiem godziny na porę obiadową przeznaczonej.

Postanowienia te stosowane być mają odpowiednio do pracy nocnej (§. 95).

Minister handlu w porozumieniu z Ministrem spraw wewnętrznych i po wysłuchaniu izb handlowo-przemysłowych, mocen jest dawać w miarę istotnej potrzeby poszczególnym rodzajom przemysłu, mianowicie tym, w których przerwa fabrykacji jest niemożliwa, pozwolenie do stosownego skrócenia przestanków w pracy.

§. 75.

Zawieszenie pracy w niedziele i święta.

W niedziele ustać ma wszelka praca przemysłowa.

Wyjmują się od tego wszelkie prace, mające na celu oczyszczenie i utrzymanie w dobrym stanie lokali przemysłu i przyrządów.

Atoli Minister handlu mocen jest w porozumieniu z Ministrem spraw wewnętrznych i Ministrem wyznań i oświecenia pozwalać niektórym rodzajom przemysłu, mianowicie tym, w których przerwa fabrykacji jest niemożliwa, lub w których fabrykacja nieustanna jest niezbędna ze względu na potrzeby konsumentów lub obrót publiczny, aby praca przemysłowa odbywała się w nich także w niedziele.

W święta zostawić należy pomocnikom tyle czasu, ile potrzebują, aby mogli czynić zadość obowiązkom swego wyznania we względzie uczeszczenia na nabożeństwo przedobiednie.

§. 75 a.

Szkoły wieczorne i niedzielne.

Przedsiębiorcy przemysłowi obowiązani są zostawić pomocnikom niemającym 18 lat skończonych, czas potrzebny do tego, aby mogli uczęszczać do istniejących szkół przemysłowych wieczornych i niedzielnych (na kursa przygotowawcze, postępowe, dla uczniów lub techniczne).

§. 76.

Obowiązki pomocników.

Pomocnicy powinni być przedsiębiorcy przemysłowemu wierni i posłuszni, okazywać mu uszanowanie, zachowywać się przyzwoicie, z czasu, według umowy lub miejscowego zwyczaju, na pracę przeznaczanego nie mają nie urywać, poruczone im roboty winni jak najlepiej wykonywać, stosunki przedsiębiorstwa przemysłowego zachowywać w tajemnicy, utrzymywać zgodę z innymi pomocnikami i domownikami, obchodzić się dobrze z uczniami i dziećmi pod dozorem pomocników pracującymi. Do wykonywania robót domowych, o ile nie należą do zakresu przedsiębiorstwa przemysłowego, pomocnicy nie są obowiązani, chyba że to umową jest zawarowane.

§. 77.

Wyplata. Wypowiadanie.

Jeżeli się nie umówiono inaczej co do czasu płacenia wynagrodzenia pomocnikowi i co do czasu wypowiadania, dorozumiewalny będzie warunek wypłacania tygodniowo i 14dniowego terminu wypowiadania. Atoli pomocnicy, pobierający zapłatę od sztuki lub pracujący na akord, mają prawo wystąpić dopiero wtedy, gdy porządnie skończą objętą robotę.

§. 78.

Zarobek.

Przedsiębiorcy przemysłowi obowiązani są płacić pomocnikom zarobek gotówką.

Jednakowoż, stosownie do umowy poprzednio zawartej, mogą dawać robotnikom mieszkanie, opał, grunta do użytku, lekarstwa i pomoc lekarską, jakoteż narzędzia i materyał do wyrobów, które mają wypracować, z potrąceniem wartości przy wypłacie zarobku.

Przedsiębiorca przemysłowy może umówić się z pomocnikiem tak, że będzie mu dostarczał żywności lub go regularnie stołował na rachunek zarobku, byle to czynił po cenach, nie przewyższających kosztów przysposobienia wiktuałów.

Natomiast nie wolno się umawiać, że pomocnicy muszą przedmioty potrzebne nabywać we wskazanych handlach.

Prócz przedmiotów i towarów wyżej wzmiankowanych, nie wolno przedsiębiorcom przemysłowym nie innego kredytować robotnikom na rachunek zarobku, a mianowicie napojów wysokokowych.

Zabrania się wypłacania zarobku w gospodach i szynkowniach.

§. 78 a.

Postanowienia §fu 78go stosują się także i do tych pomocników, którzy po za obrębem warsztatów wyrabiają dla przedsiębiorców przemysłowych całe lub półfabrykaty do ich przemysłu potrzebne lub im te towary zbywają, nie czyniąc przemysłu z sprzedaży tychże konsumentom.

§. 78 b.

Postanowienia §§. 78 i 78 a, dotyczące się przedsiębiorców przemysłowych, stosują się także do członków rodziny, czeladników, pełnomocników, zawiadowców, dozorców i faktorów przedsiębiorców przemysłowych, jakoteż do innych przemysłowców, w których przedsiębiorstwie jedna z osób tutaj wzmiankowanych ma udział bezpośredni lub pośredni.

§. 78 c.

Umowy nieważne.

Postanowienia kontraktowe i umowy, przeciwne przepisom §§. 78, 78 a i 78 b, są nieważne.

§. 78 d.

Skutki niepłacenia pomocnikom gotówką.

Pomocnicy, których należitości wbrew przepisom §§. 78, 78 a i 78 b, w inny sposób a nie gotówką zaspokojone zostały, mogą w każdym czasie żądać, aby im należitości zapłacono gotówką i z tego, że zamiast gotówki wzięli co innego, nie może im być zarzut czyniony. O ile to, co dano zamiast pieniędzy, jest w posiadaniu odbiorcy, albo ten otrzymaną rzeczą owszem się z bogacił, a w porządku robotniczym (§. 88 a), kary pieniężne robotników przeznaczone są na rzecz kasy chorych owego przedsiębiorstwa fabrycznego lub przemysłowego, rzecz ta lub jej wartość dostaje się tejże kasie; gdy zaś przedsiębiorca przemysłowy należy do stowarzyszenia, kasie chorych stowarzyszenia; a jeżeli nie istnieje stowarzyszenie dla

owego przedsiębiorstwa przemysłowego, kary pieniężne dostają się funduszowi ubogich tego miejsca, w którym przedsiębiorstwo przemysłowe ma siedzibę.

§. 78 e.

Niemожność pozywania o należności za towary kredytowane.

Przedsiębiorcy przemysłowi i osoby będące z nimi na równi, nie mogą pozywać o należności za przedmioty lub towary, które pomimo zakazu w §§. 78, 78 a i 78 b zawartego, były pomocnikom kredytowane, ani też dochodzić ich przez policzenie lub w inny sposób, bez względu, czy powstały bezpośrednio między interesowaniem, czy zostały pośrednio nabyte.

Należności takie dostają się zakładom w §. 78 wzmiankowanym, na ich cele ustawowe.

§. 79.

Legitymacya.

Pomocnicy winni być opatrzeni potrzebnymi legitymacjami a temi są dla pomocników kupieckich świadectwa poprzednich służbodawców urzędownie potwierdzone, dla wszystkich zaś innych pomocników książki robotnicze.

Przemysłowcy, przyjmujący pomocników bez takiej legitymacyi, stają się winnymi wykroczenia przeciwko ustawie przemysłowej.

§. 80.

Książki robotnicze.

Książki robotnicze, wolne od stępla, wydawać będzie Władza gminna miejsca pobytu kandydatów, za zwrotem kosztów wyrobu.

Wygotowanie książek robotniczych dla młodocianych pomocników (§. 93), podlega warunkowi, aby ojciec lub opiekun dał pozwolenie; jeżeli niepodobna dostać deklaracyi tych prawnych zastępców pomocnika, gmina pobytu może w zastępstwie dać pozwolenie.

Utrzymywane będą dokładne rejestry wydanych książek robotniczych.

§. 80 a.

Książka robotnicza winna zawierać imię i nazwisko pomocnika, miejsce urodzenia, rok urodzenia, religią i stan (czy beżżenny, czy żonaty), zatrudnienie pomocnika, tudzież jego podpis a oraz podpis i pieczęć Władzy, która ją wydaje i rubryki na inne zapiski, mianowicie co do wstąpienia i wystąpienia.

§. 80 b.

Książka robotnicza dla młodocianych pomocników (§. 93) podawać winna nadto nazwisko i mieszkanie zastępcy prawnego pomocnika i ma zawierać pozwolenie zastępcy prawnego do wejścia w stosunek robotnika lub ucznia, tudzież wyjaśnienie, czy posiadacz uczęszczał do szkoły i nabył tam wykształcenia, jakiego potrzebuje pomocnik.

§. 80 c.

Książkę robotniczą bierze przedsiębiorca przemysłowy w zachowanie, gdy robotnik wstępuje do roboty lub na naukę.

Przedsiębiorca przemysłowy jest obowiązany złożyć ją na wezwanie urzędowe, gdy zaś stosunek robotnika lub ucznia zostanie prawidłowo rozwiązany, zwrócić ją pomocnikowi a według okoliczności jego prawnemu zastępcy.

§. 80 d.

W razie prawidłowego wystąpienia pomocnika, przedsiębiorca przemysłowy wypełnić ma atramentem rubryki książki robotniczej, podpisać się i dać do potwierdzenia starszemu stowarzyszeniu, lub, gdzie stowarzyszenia niema, miejscowej Władzy policyjnej.

Świadectwo (§. 81) wpisać należy tylko o tyle, o ile jest dla pomocnika korzystne.

Zapiski szczegółów zawartych w świadectwie, potwierdzać ma na żądanie pomocnika miejscowa Władza policyjna bez opłat i bez stępla.

§. 80 e.

Gdy w książce robotniczej niema już miejsca do zapisywania, pomocnik otrzyma drugą dodatkową książkę robotniczą, która oznaczona będzie jako dalszy ciąg poprzedniej.

§. 80 f.

Pomocnik, który zgubił swoją książkę robotniczą, winien zgłosić się do Władzy gminnej swego miejsca pobytu, aby mu wydała nową za zwrotem kosztów wyrobu a jeżeli nie stoi na przeszkodzie, będzie mu wydana nowa książka robotnicza, oznaczona jako duplikat, w której, prócz powodu wydania duplikatu, zapisana będzie data jego wstąpienia do ostatniego zatrudnienia i data wystąpienia z niego.

§. 80 g.

Gdyby książka robotnicza, będąca u przedsiębiorcy przemysłowego popsuta się, zgineła lub została zniszczona, lub gdyby przedsiębiorca przemysłowy umieścił w książce robotniczej lub na niej niedozwolone zapiski, uwagi, albo gdyby przedsiębiorca przemysłowy bez prawnego powodu odmawiał wydania książki robotniczej, pomocnik może żądać od Władzy gminnej swego miejsca pobytu, aby mu wydała nową książkę robotniczą na koszt przedsiębiorcy przemysłowego.

Przedsiębiorca przemysłowy, który wbrew swemu ustawowemu obowiązкови, książki robotniczej w czasie właściwym nie oddaje, albo zaniedba wpisać, co jest przepisane, lub wpisuje dodatki i uwagi niedozwolone, obowiązany jest do wynagrodzenia pomocnikowi strat.

To prawo do wynagrodzenia traci pomocnik, jeżeli go nie dochodził w Sądzie właściwym w ciągu czterech tygodni od nabycia tego prawa.

§. 80 h.

Kto książkę robotniczą podrabia lub fałszuje, albo pozwala świadomie wpisywać w nią fałszywe szczegóły co do swojej osoby, albo używa do wylegitymowania się cudzej książki robotniczej, lub swoją książkę robotniczą daje komu innemu na taki użytek, karany będzie według ustaw karnych.

§. 80 i.

Wzór książki robotniczej, który zawierać ma odnośne przepisy ustawy niniejszej, wydadzą ministrowie handlu i spraw wewnętrznych osobnem rozporządzeniem.

§. 81.

Świadectwo.

Każdy przedsiębiorca przemysłowy obowiązany jest wydać żądającemu tego pomocnikowi, gdy prawidłowo występuje ze stosunku robotnika, świadectwo, potwierdzające, jakie i jak długo miał u niego zajęcie i na żądanie pomocnika dodać w niem, jak się sprawował pod względem moralnym tudzież ocenę jego prac.

Treść świadectwa tego wpisywana będzie do książki robotniczej na prośbę pomocnika i przez miejscową Władzę policyjną potwierdzona bez opłat i bez stępla.

Przedsiębiorca przemysłowy, który odmówił wydania świadectwa, albo świadomie wydał pomocnikowi świadectwo niezgodne z prawdą, staje się winnym wykroczenia przeciw ustawie przemysłowej i jest odpowiedzialny za straty, któreby z tego wynikły.

Co do uczniów, §. 104 zawiera dalsze przepisy.

§. 82.

Rozwiązanie stosunku robotnika.

Przed upływem okresu, wyraźnie lub dorozumianie umówionego, na który pomocnika przyjęto, można odprawić go natychmiast, bez wypowiedzenia, w następujących przypadkach, gdy

- a) przy zawieraniu umowy o robotę podszedł przedsiębiorcę przemysłowego przez okazanie fałszywych lub sfałszowanych książek robotniczych lub świadectw, albo wprowadził go w błąd co do istnienia takiego z innym przedsiębiorcą stosunku, który go jednocześnie obowiązuje;
- b) okaże się niezdatnym do umówionej roboty;
- c) rozpije się a ponawiane napomnienia będą bezskuteczne;
- d) stanie się winnym kradzieży, sprzeniewierzenia lub jakiegobądź innego czynu karygodnego a przez to utraci zaufanie przedsiębiorcy przemysłowego;
- e) zdradzi tajemnicę przedsiębiorstwa lub fabrykacyi, albo, bez pozwolenia przedsiębiorcy przemysłowego oddaje się zajęciom pobocznym, przynoszącym uszczerbek jego pracy w przemyśle;
- f) robotę nieprawnie porzucił lub statecznie zaniedbuje swoich obowiązków, albo usiłuje nawodzić innych pomocników lub domowników do nieposłuszeństwa, do buntowania się przeciw przedsiębiorcy przemysłowemu, do nieporządnego życia lub do czynów niemoralnych albo prawu przeciwnych;
- g) stanie się winnym ciężkiej obrazy honoru, skaleczenia lub niebezpiecznej pogroźki względem przedsiębiorcy przemysłowego lub jego domowników, albo względem innych pomocników, lub też, pomimo poprzedniego ostrzegania obchodzi się nieostrożnie z ogniem i światłem;
- h) jest dotknięty chorobą odrażającą albo z własnej winy stanie się niezdatnym do pracy, lub gdy jego niezdolność do pracy, nie z własnej winy pochodząca, trwa dłużej niż cztery tygodnie;
- i) dłużej niż dwa tygodnie siedzi w areszcie.

§. 82 a.

Przed upływem okresu kontraktowego i bez wypowiedzenia może pomocnik opuścić robotę:

- a) jeżeli nie może pracować dalej bez dowodnego uszczerbku dla swego zdrowia;
- b) jeżeli przedsiębiorca przemysłowy pobił go, lub stał się winnym ciężkiej obrazy honoru względem niego lub jego bliskich;

- c) jeżeli przedsiębiorca przemysłowy lub jego krewni usiłują nakłonić pomocnika lub jego krewnych do czynów niemoralnych albo prawu przeciwnych;
- d) jeżeli przedsiębiorca przemysłowy zatrzymuje mu nieprawnie zapłatę umówioną lub narusza inne ważne postanowienia kontraktowe;
- e) jeżeli przedsiębiorca przemysłowy nie ma z czego lub wzbrania się dać pomocnikowi to co zarobił.

§. 83.

Obowiązek pomocnika kończy się sam przez się, gdy przedsiębiorstwo przemysłowe zostanie zwinięte, lub gdy pomocnik umrze.

Jednakowoż w razie przedwczesnego oddalenia pomocnika, czy to w skutek dobrowolnego zaniechania przemysłu, czyli też z winy przedsiębiorcy przemysłowego, lub w skutek zdarzenia, które go spotkało, pomocnik ma prawo do wynagrodzenia za to, iż mu nie wypowiedziano na terminie.

§. 84.

Jeżeli przedsiębiorca przemysłowy oddali pomocnika przedwcześnie bez takiej przyczyny, którą ustawa dopuszcza (§§. 82 i 101) albo przez własną winę daje mu powód do przedwczesnego rozwiązania stosunku robotnika (§. 82 a), obowiązany jest dać pomocnikowi zapłatę i wszystkie inne umówione użytki za cały okres wypowiedzania a według okoliczności za część okresu wypowiedzania.

§. 85.

Wystąpienie przed czasem.

Gdy pomocnik opuszcza przedwcześnie przedsiębiorcę przemysłowego bez takiej przyczyny, którą ustawa dopuszcza (§§. 82 a i 101), staje się winnym wykroczenia przeciwko ustawie przemysłowej i ma być według jej postanowień ukarany. Nadto przedsiębiorca przemysłowy ma prawo zniewolić pomocnika za pośrednictwem Władzy, aby na czas jeszcze nie dopełniony powrócił do roboty i żądać wynagrodzenia poniesionej straty.

§. 86.

Przedsiębiorca przemysłowy, przyjmując do roboty pomocnika, o którym, gdy go przyjmował, wiedział, że tenże rozwiązał nieprawnie stosunek z poprzednim dawcą pracy, lub zatrzymujący na robocie pomocnika, po dowiedzeniu się o takim nieprawem rozwiązaniu stosunku, staje się winnym wykroczenia przeciw ustawie przemysłowej i jest poprzedniemu dawcy pracy odpowiedzialny równie jak pomocnik za stratę, którą poniósł przez samowolne wystąpienie pomocnika.

Toż samo ściągają się także do przedsiębiorcy przemysłowego, który namówił pomocnika do złamania kontraktu z dawcą pracy.

Poprzedniemu dawcy pracy służy nadto prawo żądania, aby pomocnik, który samowolnie wystąpił, wrócił na czas jeszcze niedopełniony.

§. 87.

Spory, dotyczące się roboty, nauki i zapłaty.

Do rozstrzygania sporów pomiędzy tymi przedsiębiorcami przemysłowymi, którzy nie należą do stowarzyszenia a ich pomocnikami, tudzież między samymi pomocnikami, dotyczące się roboty, nauki i zapłaty, mogą być ustanowione osobne Rady polubowne.

Pozwolenie do ustanawiania takich Rad polubownych dawać będzie Władza administracyjna krajowa na wniosek większej ilości przedsiębiorców przemysłowych lub pomocników mieszkających w tym powiecie, w którym Rada ma być ustanowiona.

Właściwość tych Rad polubownych nie rozciąga się na owe spory, które należą do sądu przemysłowego, ustanowionego w myśl ustawy z dnia 14 maja 1869 (Dz. u. p. Nr. 63).

§. 87 a.

Do utworzenia Rad polubownych, w paragrafie powyższym wzmiankowanych, powołani są interesowani przedsiębiorcy przemysłowi i ich pomocnicy z wyjątkiem uczniów.

Po udzieleniu pozwolenia, zwierzchność gminna miejsca, w którym Rada polubowna będzie miała siedzibę, sporządzi wykaz przedsiębiorców przemysłowych i pomocników (z wyjątkiem uczniów) tego rodzaju przemysłu i prześle go Władzy administracyjnej, która następnie oznaczy, ilu z każdej klasy ma być wybranych, zwoła tak przedsiębiorców przemysłowych jak i pomocników do wybrania sędziów polubownych w oddzielnych zgromadzeniach wyborczych i wydeleguje urzędników swoich do kierowania temi zgromadzeniami.

We względzie uprawnienia do głosowania, obieralności i toku wyborów, stosowane być mają odpowiednio postanowienia §§. 118 i 122.

Wybiera się na trzy lata, po upływie których odbędzie się nowy wybór sędziów polubownych.

Gdy wybory nie zostaną dokonane w sposób przepisany, pozwolenie do ustanowienia Rady polubownej stanie się bezskutecznem; w przeciwnym razie przystąpić należy pod kierunkiem Władzy administracyjnej do utworzenia Rady polubownej.

§. 87 b.

We względzie utworzenia Rady polubownej z wybranych sędziów polubownych, odnawiania tejże i wyboru przewodniczącego, właściwości Rady, tudzież we względzie prowadzenia czynności, wykonalności zawartych ugód i wyroków polubownych, jakoteż we względzie zaprzeczania ważności tychże, stosowane będą odpowiednio postanowienia §§. 122 i 123 o sędzie polubownym stowarzyszeń.

Gdy Rada polubowna zostanie ustanowiona, Władza przemysłowa ogłosić ma, iż się to stało, nadmienając przytem o pozwoleniu, które do utworzenia go dała Władza administracyjna krajowa.

§. 87 c.

O ileby Sąd przemysłowy, ustanowiony w myśl ustawy z dnia 14 maja 1869 (Dz. u. p. Nr. 63), Sąd polubowny stowarzyszenia lub Rada polubowna, stosownie do §fu 87go utworzona, nie były właściwe, spory między przedsiębiorcami przemysłowymi a ich pomocnikami, dotyczące się stosunków roboty, nauki i zapłaty, wytoczone w ciągu trwania stosunku roboty, nauki i zapłaty, albo przynajmniej przed upływem 30 dni po jego rozwiązaniu, brać ma pod rozważę i rozstrzygać Władza administracyjna.

Podobnie spory pomiędzy samymi pomocnikami, dotyczące się stosunków roboty, nauki i zapłaty, wytoczone w ciągu trwania stosunku roboty, nauki i zapłaty, albo przynajmniej przed upływem 30 dni po jego rozwiązaniu, o ileby Sąd prze-

mysłowy albo Rada polubowna w myśl §fu 87go utworzona, nie była właściwa, brać ma pod rozwagę i rozstrzygać Władza administracyjna.

Przeciwko dwom jednobrzmiącym orzeczeniom Władz administracyjnych niema już odwołania.

Te spory, które wytoczone będą po upływie dni 30 od rozwiązania umowy o robotę, naukę lub zapłatę, o ile do nich nie byłby właściwym Sąd polubowny stowarzyszenia lub Rada polubowna, toczyć się mają przed sędzią zwyczajnym.

§. 88.

Regestr robotników.

W każdym przedsiębiorstwie przemysłowem utrzymywany będzie i czynnikom rządowym na każde żądanie pokazywany regestr wszystkich pomocników, podający ich imiona i nazwiska, gminy swojszczyzny, gminy, które wydały książki robotnicze, datę wstąpienia do przedsiębiorstwa przemysłowego, nazwisko ostatniego przedsiębiorcy przemysłowego u którego pomocnik pracował, rodzaj zatrudnienia w przemyśle, kasę chorych, do której pomocnik należy i datę wystąpienia z przedsiębiorstwa przemysłowego.

Przepisów meldunkowych policyjnych ustawa niniejsza nie narusza.

§. 88 a.

Porządek robotniczy.

W fabrykach i w tych przedsiębiorstwach przemysłowych, w których więcej niż 20 pomocników pracuje we wspólnych lokalach, wywieszony być powinien w tychże lokalach porządek robotniczy, przez przedsiębiorcę przemysłowego podpisany, który wszystkim pomocnikom, gdy do roboty wstępują, ma być ogłoszony a zawierający z oznaczeniem terminu, od którego zaczyna obowiązywać, mianowicie następujące postanowienia:

- a) co do rozmaitych kategorii robotników, jakoteż co do sposobu zatrudniania kobiet i młodocianych pomocników;
- b) co do tego, w jaki sposób młodociani pomocnicy pobierają przepisaną naukę szkolną;
- c) co do dni pracy, poczynania się i końca czasu pracy i co do przestanków w robocie;
- d) co do czasu obliczania i wypłacania zarobków;
- e) co do praw i obowiązków dozorców;
- f) co do pielęgnowania robotników w razie choroby lub nieszczęsnej przygody;
- g) co do kar umownych za przekroczenie porządku robotniczego i ich przeznaczenia, jakoteż co do wszelkiego innego odtrącania;
- h) co do terminów wypowiedzania i przypadków, w których stosunek robotnika może być natychmiast rozwiązany.

Najpóźniej na ośm dni przed wywieszeniem w warsztatach porządku robotniczego, należy go przedstawić w dwóch jednobrzmiących egzemplarzach Władzy przemysłowej, która, jeżeli w porządku robotniczym nie znajdzie nic przeciwnego ustawie, jeden egzemplarz tegoż opatrzyć ma potwierdzeniem i zwrócić przedsiębiorcy przemysłowemu.

§. 89.

Kasa chorych.

Ci przedsiębiorcy przemysłowi, którzy nie należą do żadnego stowarzyszenia, obowiązani są, za przyczynieniem się pomocników wkładkami, albo utworzyć w swoim zakładzie osobną kasę chorych, albo przystąpić do kasy już istniejącej.

§. 90.

Kary umowne.

Kary pieniężne umowne, którym pomocnicy podlegają za wykroczenia przeciwko porządkowi robotniczemu, jakoteż ich użycie, zapisywać należy w rejestrze dostępnym dla Władzy i pomocników a który ma być przedstawiany Władzy przemysłowej, gdyby który z robotników widział się pokrzywdzonym przez ściągnięcie od niego lub użycie kary pieniężnej umownej.

§. 91.

Zastępcy przedsiębiorców przemysłowych.

Co w tym dziale powiedziano o przedsiębiorcach przemysłowych jako dawcach pracy lub majstrach, stosuje się także do ich zastępców, o ile niektóre postanowienia z natury rzeczy nie ściągają się wyłącznie do osoby przedsiębiorcy przemysłowego.

§. 92.

Pomocnicy kupieccy.

Do pomocników kupieckich, uczniów kupieckich i sług kupieckich, postanowienia niniejszej Części stosowane będą tylko o tyle, o ile w księdze ustaw handlowych co innego nie jest przepisane.

2. Przepisy dodatkowe.**A. Dla pomocników młodocianych i dla kobiet.**

§. 93.

Przez pomocników młodocianych rozumie się w ustawie niniejszej pomocników aż do skończenia 16go roku życia.

§. 94.

Ograniczenia w zatrudnianiu pomocników młodocianych i kobiet.

Dzieci, które nie skończyły jeszcze lat 12, nie wolno używać do regularnych zajęć przemysłowych.

Pomocników młodocianych między skończonym 12 a skończonym 14 rokiem wolno używać do regularnych zajęć przemysłowych, o ile praca taka nie szkodzi ich zdrowiu i nie hamuje fizycznego rozwoju a zarazem nie stoi na przeszkodzie dopełnieniu ustawowego obowiązku uczęszczania do szkoły.

Praca tych młodocianych pomocników nie może jednak trwać dłużej niż ośm godzin dziennie.

Zresztą Minister handlu mocen jest w porozumieniu z Ministrem spraw wewnętrznych i po wysłuchaniu Izb handlowo-przemysłowych, oznaczyć osobnem rozporządzeniem te prace niebezpieczne lub zdrowiu szkodliwe, do których albo wcale nie wolno używać pomocników młodocianych i kobiet, albo tylko warunkowo.

Położenie wolno używać do regularnych zajęć przemysłowych dopiero po upływie czterech tygodni od połogu.

§. 95.

Praca nocna.

W porze nocnej, to jest w czasie pomiędzy ósmą godziną wieczór a piątą godziną zrana, nie wolno używać pomocników młodocianych do regularnych zajęć przemysłowych.

Jednakowoż Minister handlu jest mocen w porozumieniu z Ministrem spraw wewnętrznych powyższe granice pracy nocnej osobnem rozporządzeniem stosownie uregulować dla pewnych rodzajów przemysłu ze względu na stosunki klimatyczne i wszelkie ważne okoliczności lub w ogóle pozwolić, aby pomocnicy młodociani pracowali w nocy.

§. 96.

Utrzymywanie w ewidencji młodocianych pomocników.

Przedsiębiorcy przemysłowi, zatrudniający młodocianych pomocników, winni utrzymywać wykaz tychże, który ma zawierać nazwiska, wiek, miejsce zamieszkania tych pomocników, jakoteż miejsce zamieszkania ich rodziców lub opiekunów, tudzież datę wstąpienia i wystąpienia.

Wykaz ten złożyć trzeba Władzy przemysłowej na żądanie.

B. Dla pomocników w przedsiębiorstwach przemysłowych fabrycznych.

§. 96 a.

W przedsiębiorstwach przemysłowych, prowadzonych fabrycznie, praca pomocników przemysłowych, nie licząc przestanków, trwać ma najwięcej 11 godzin na dobę.

Atoli Minister handlu, w porozumieniu z Ministrem spraw wewnętrznych i po wysłuchaniu Izb handlowo-przemysłowych, może osobnem rozporządzeniem oznaczyć rodzaje przemysłu, którym, ze względu na ich szczególne, udowodnione potrzeby, przedłużenie okresu pracy dziennej o jedną godzinę ma być dozwolone a wykaz tychże będzie co trzy lata rewidowany.

Oprócz tego, w owych rodzajach przedsiębiorstw przemysłowych, którym w myśl ustępu 3go §fu 75go i ustępu 4go §fu 96 b), prowadzenie fabrykacji bez przerwy jest dozwolone, Minister handlu mocen jest w porozumieniu z Ministrem spraw wewnętrznych tak uregulować czas pracy, jak tego wymaga peryodyczna zmiana robotników.

Jeżeli wypadki żywiołowe lub nieszczęścia przerwały fabrykację regularną albo jeżeli zaszła potrzeba zwiększenia pracy, Władza przemysłowa pierwszej instancyi może poszczególnym przedsiębiorstwom przemysłowym pozwolić czasowe przedłużenie pracy, jednak najdłużej na przeciąg trzech tygodni; udzielanie pozwolenia na dłuższy przeciąg czasu należy do Władzy administracyjnej.

Czas pracy może być przedłużony w razie naglącej konieczności i w ciągu najwięcej trzech dni w miesiącu, jedynie pod warunkiem uwiadomienia o tem Władzy przemysłowej pierwszej instancyi.

Postanowienia powyższe nie stosują się do robót, które jako pomocnicze, właściwą fabrykacyą koniecznie poprzedzić lub po niej nastąpić muszą (palenie pod kotłem, oświetlenie, czyszczenie), o ile robót tych nie wypełniają młodociani pomocnicy.

Za godziny dodatkowe należy się osobna zapłata.

§. 96 b.

Dzieci, które nie skończyły jeszcze lat 14, nie wolno używać do regularnych zajęć przemysłowych w przedsiębiorstwach przemysłowych, prowadzonych fabrycznie.

Pomocników młodocianych, pomiędzy skończonym 14 a skończonym 16 rokiem wolno używać tylko do lżejszych robót, któreby nie szkodziły zdrowiu tychże pomocników i nie tamowały ich fizycznego rozwoju.

Oprócz pomocników młodocianych nie wolno w ogólności używać kobiet do pracy nocnej (§. 95) w przedsiębiorstwach przemysłowych wykonywanych fabrycznie.

Atoli Minister handlu w porozumieniu z Ministrem spraw wewnętrznych i po wysłuchaniu Izb handlowo-przemysłowych, może oznaczyć w osobnem rozporządzeniu te rodzaje przedsiębiorstw przemysłowych, fabrycznie prowadzonych, w których przerwa fabrykacyi ze względu na jej sposoby, jest niemożliwa, albo w których ze względu na potrzeby odnośnych gałęzi przemysłu, peryodyczna zmiana robotników jest konieczna i w których z tychże powodów wolno używać do pracy nocnej pomocników młodocianych między skończonym 14 a skończonym 16 rokiem, jakoteż kobiet w ogólności. Ogólny czas pracy tych osób nie może wynosić na dobę więcej, jak ustawowy czas pracy (§. 96 a, ustęp 1).

C. Dla uczniów.

§. 97.

Za ucznia uważany jest ten, kto pracuje u przedsiębiorcy przemysłowego w celu praktycznego wyuczenia się przemysłu bez względu, czy zgodzono się, aby płacił za naukę czy nie i czy za swoje pracę ma lub nie ma pobierać zapłaty.

§. 98.

Trzymanie uczniów.

Uczniów mogą trzymać tylko ci przedsiębiorcy przemysłowi, którzy sami albo których zastępcy posiadają potrzebne wiadomości techniczne, aby mogli uczynić zadość przepisom §fu 100go we względzie przemysłowego wykształcenia uczniów.

Przedsiębiorcom przemysłowym, którzy byli skazani za zbrodnią w ogólności, za przestępstwo popełnione z chciwości, za przestępstwo przeciwko moralności publicznej lub za także przekroczenie, równie jak tym, którym na zasadzie §fu 137 odebrano prawo trzymania uczniów, nie wolno ani przyjmować uczniów nieletnich, ani też przyjętych dłużej trzymać.

Gdy niema powodu do obawiania się szkodliwych wpływów lub nadużycia, Władza przemysłowa może wyjątkowo pozwolić przedsiębiorcom przemysłowym, w ustępie 2 wzmiankowanym, aby przyjmowali uczniów nieletnich.

§. 98 a.

Okres nauki.

O ile co do okresu nauki nie istnieją osobne przepisy na podstawie ustępu 3. §fu 14go, ustępu 2 §fu 23go i §fu 114 b ustawy z dnia 15 marca 1883 (Dz. u. p. Nr. 39) okres nauki w rodzajach przemysłu nie fabrycznie prowadzonych trwać ma nie mniej jak dwa a nie więcej jak cztery lata, w rodzajach zaś przemysłu fabrycznie prowadzonych, najwięcej trzy lata.

Jeżeli uczeń odbył już część okresu nauki u pewnego majstra, natenczas w razie prawidłowego przejścia do innego majstra, ta część okresu nauki ma być wliczona w całkowity okres nauki.

§. 99.

Przyjmowanie.

Uczniów nieletnich przyjmować wolno tylko za kontraktem.

Kontrakt, tyczący się nauki, zawarty być może ustnie lub pisemnie; w pierwszym razie zawrzeć należy kontrakt przed starszyzną stowarzyszenia, lub, jeżeli dla owego przemysłu nie istnieje stowarzyszenie, przed Władzą gminną. W drugim razie, zaraz po zawarciu kontraktu, należy go posłać do starszyny stowarzyszenia, lub według okoliczności do Władzy gminnej. W obu zaś przypadkach powinien być zapisany w księdze protokołów, która do tego celu będzie utrzymywana.

Kontrakt, tyczący się ucznia, jest wolny od stępli i opłat.

Tenże powinien zawierać:

1. Nazwisko i wiek majstra, rodzaj lub rodzaje przemysłu, któremi się trudni i jego miejsce pobytu;
2. imię i nazwisko, wiek i miejsce zamieszkania ucznia;
3. nazwisko, zatrudnienie i miejsce zamieszkania jego rodziców, jego opiekuna lub innego zastępcy prawnego;
4. datę kontraktu i jak długo ma obowiązywać;
5. postanowienie, że mianowicie — z zastrzeżeniem wszelkich innych zobowiązań ciążących na obu stronach umowę zawierających — przedsiębiorca przemysłowy zobowiązuje się wyuczyć ucznia kunsztów swego przemysłu, lub jeżeli uprawia więcej rodzajów przemysłu, kunsztów tych wszystkich gałęzi i że uczeń obowiązany jest pracować pilnie w przemyśle a według okoliczności w rozmaitych rodzajach przemysłu swojego majstra;
6. warunki przyjęcia we względzie zapłaty za naukę, lub innego wynagrodzenia, wyżywienia, odzieży, mieszkania i trwania nauki.

Warunki kontraktowe wpisać należy do książki robotniczej.

Przedsiębiorcy przemysłowi, którzy przyjmując uczniów, nie trzymają się ściśle postanowień niniejszych, stają się winnymi wykroczenia przeciwko ustawie przemysłowej.

§. 99 a.

Okres próby.

Jeżeli przy przyjęciu ucznia nie był umówiony dłuższy okres próby, stosunek ucznia może być rozwiązany w ciągu pierwszych czterech tygodni od rozpoczęcia się okresu nauki, przez jednostronne odstąpienie którejkolwiek z dwóch stron.

Okres próby nie może przenosić trzech miesięcy i ma być wliczany w okres nauki.

§. 99 b.

Powinności ucznia.

Uczeń winien być majstrowi posłuszny i wierny, pracować pilnie, dochowywać tajemnic, sprawować się przyzwoicie i czynności swoje w przemyśle wykonywać podług poleceń majstra.

Uczeń nieletni podlega karności ojcowskiej majstra, który ma o niego pieczę i staranie.

§. 100.

Powinności majstra.

Majster winien mieć na pieczy wykształcenie ucznia w przemyśle i nie powinien pozbawiać go potrzebnego ku temu celowi czasu i sposobności przez zatrudnianie go innemi robotami.

Obowiązany jest czuwać nad obyczajami i sprawowaniem się nieletniego ucznia w warsztacie i gdzieindziej; nakłaniać go do pracowitości, moralności, dopełniania obowiązków religijnych, do pobierania nauki w szkołach w §. 75 a) wzmiankowanych i nadzorować jego uczęszczanie do szkoły; winien strzedz się wszelkiego krzywdzenia go, chronić, aby go nie krzywdzili robotnicy i domownicy i czuwać nad tem, aby ucznia nie obciążano robotami, przechodzącymi jego siły fizyczne.

Gdy uczeń nieletni zachoruje lub ucieknie, tudzież w razie innego ważnego wydarzenia, winien uwiadomić jego rodziców, opiekunów lub innych krewnych;

Jeżeli uczeń jest domownikiem majstra, ten ostatni winien dać uczniowi w razie choroby taką samą pomoc, jaką według ustaw ogólnych służbodawcy mają dawać swoim służącym.

§. 101.

Przedwczesne rozwiązanie stosunku ucznia.

Przed upływem umówionego czasu, stosunek ucznia może być w następujących przypadkach rozwiązany niezwłocznie.

1. Przez majstra:

- a) gdy się okaże niewątpliwie, że uczeń nie ma zdolności do wyuczenia się przemysłu;
- b) gdy uczeń dopuści się względem pomocników jednego z czynów wzmiankowanych w §. 82, lit. d), e), f) i g);
- c) gdy uczeń dotknięty jest chorobą odrażającą lub dłużej niż trzy miesiące nie może pracować z przyczyny choroby;
- d) gdy uczeń dłużej niż przez miesiąc siedzi w areszcie.

2. Przez ucznia a względnie przez jego zastępcę prawnego:

- a) jeżeli uczeń nie może pozostać na nauce bez uszczerbku dla swego zdrowia;
- b) jeżeli majster zaniedbuje w wysokim stopniu swoje obowiązki, usiłuje nakłonić ucznia do czynów niemoralnych lub prawu przeciwnych, albo też, bądź sam nadużywa prawa karności ojcowskiej, bądź też zaniedbuje bronić, aby się robotnicy i domownicy źle z uczniem nie obchodzili;
- c) gdy majster dłużej niż miesiąc siedzi w areszcie a nawet i krócej, jeżeli nie obmyślił wyżywienia dla ucznia;

- d) gdy wyrokiem karnym przemysł majstra zostaje czasowo zawieszony;
- e) gdy majster przesiedla się ze swoim przedsiębiorstwem przemysłowym do innej gminy; jednakże stosunek rozwiązać trzeba najpóźniej w ciągu dwóch miesięcy po przesiedleniu się majstra.

§. 102.

Wypowiadanie.

Pod warunkiem czternastodniowego wypowiedzenia, stosunek ucznia może być przez ucznia rozwiązany, jeżeli deklaracją daną przez tegoż ucznia a względnie przez jego prawnego zastępcę będzie udowodnione, że uczeń zmienia zawód albo przenosi się do całkiem innego rodzaju przemysłu, albo gdy go rodzice w skutek zmiany stosunków potrzebują, aby ich piełegnował, lub aby prowadził ich przemysł lub gospodarstwo.

Przyczynę wypowiedzenia trzeba zapisać w książeczce robotniczej ucznia.

W przeciągu roku po rozwiązaniu stosunku ucznia, uczeń taki nie powinien bez pozwolenia dawnego majstra dostać zajęcia w tym samym przemyśle lub w podobnym przemyśle fabrycznym.

Jeżeli majster odmawia pozwolenia, wolno uczniowi a względnie jego zastępcy prawnemu odwołać się do decyzji instancyi, przeznaczonej ustawą do załatwiania sporów wynikłych ze stosunków pracy, nauki lub zapłaty, która w przypadkach na względy zasługujących, może zamiast majstra dać potrzebne pozwolenie.

§. 102 a.

Oprócz przypadków w §. 102 wzmiankowanych, uczeń a względnie jego zastępca prawny może wypowiedzieć na dni 14 także wtedy, gdy przed instancją, w §. 102 wzmiankowaną, będzie w sposób niewątpliwy udowodnione, że majster obchodzi się ciągle z uczniem nielitościwie lub niesprawiedliwie, chociaż to jego postępowanie nie jest krzywdzeniem ucznia, uprawniającem tegoż w myśl ustępu 2, lit. b) §fu 101go do natychmiastowego rozwiązania stosunku.

Postanowienia ustępów 2, 3 i 4 §fu 102go nie odnoszą się do tego przypadku.

§. 103.

Umowa o naukę traci moc.

Umowa traci moc nie tylko przez zwinięcie przedsiębiorstwa przemysłowego lub przez śmierć ucznia, lecz także przez śmierć majstra, tudzież przez odstąpienie tego ostatniego od przemysłu, nakoniec, gdy jeden lub drugi stanie się niezdolnym do dopełnienia przyjętych zobowiązań.

§. 103 a.

Jeżeli uczeń należy do stowarzyszenia, to w takich przypadkach, w których stosunek ucznia został rozwiązany bez winy ucznia przed upływem okresu nauki, stowarzyszenie winno ile możliwości postarać się o umieszczenie ucznia nadal u innego majstra, należącego do stowarzyszenia.

Stowarzyszenie jest nadto obowiązane w przypadkach, wzmiankowanych w §§. 101, 102, 102 a i 103, gdy nie można otrzymać na czas deklaracyi prawnego zastępcy nieletniego ucznia, wydać tę deklaracyą.

§. 104.

Świadectwo nauki.

Gdy stosunek ucznia zostaje rozwiązany, majster winien wydać uczniowi świadectwo odbycia okresu nauki, zachowania się w ciągu tegoż i nabytego wykształcenia w przemyśle.

Gdy rozwiązanie stosunku ucznia następuje dla tego, ponieważ się prawidłowo skończył, natenczas, jeżeli majster należy do stowarzyszenia, starszyzna stowarzyszenia wydaje świadectwo wyzwolenia na podstawie świadectwa lub według okoliczności świadectw nauki, jakoteż na podstawie postrzeżeń przez stowarzyszenie, stosownie do §fu 114go poczynionych.

W obu przypadkach ważniejsze szczegóły świadectw wpisać należy do książki robotniczej, w której miejscowa Władza policyjna ma je potwierdzić bez opłat i bez stępla.

§. 104 a.

Postanowienia §§ów 77, 82, 82 a i 83 nie odnoszą się do uczniów.

3. Przepis szczególny.

§. 105.

Wyjątki, na które wolno pozwalać w myśl ustępu 3go §fu 74 a, ustępu 3go §fu 75, ustępu 4 §fu 94, ustępu 2 §fu 95, ustępu 2, 3 i 4 §fu 96 a i ustępu 4go §fu 96 b ogłaszane będą w każdym z osobna przypadku w dzienniku urzędowym i Rada państwa ma być corocznie o nich uwiadamiata.

Artykuł III.

Ustawa niniejsza nabywa mocy w trzy miesiące od dnia ogłoszenia.

Artykuł IV.

Wykonanie ustawy niniejszej poruczam Mojemu Ministrowi handlu i Mojemu Ministrowi spraw wewnętrznych, którzy w tej mierze porozumiewać się mają z interesowanymi Ministrami.

Wiedeń, dnia 8 marca 1885.

Franciszek Józef r. w.

Taaffe r. w.

Pino r. w.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w radzie państwa reprezentowanych

wychodzić będzie nakładem c. k. drukarni nadwornej i rządowej w Wiedniu I. Singerstrasse Nr. 26 także w roku 1885 w języku niemieckim, włoskim, czeskim, polskim, ruskim, słoweńskim, illirysko-kroackim i rumuńskim.

Cena prenumeracyjna egzemplarza Dziennika ustaw państwa wynosi za cały rocznik 1885 w którymkolwiek z ośmiu języków **2 zł. 50 c.** i można go odbierać osobiście lub będzie posyłany bezpłatnie.

Roczniki 1849 aż do 1863 włącznie kosztują 30 zł.; roczniki 1864 aż do 1884 włącznie kosztują 42 zł.

Pojedyncze roczniki wydania niemieckiego dostać można po następujących cenach:

Rocznik	1849 za	2 zł. 10 c.
"	1850 "	5 " 25 "
"	1851 "	1 " 30 "
"	1852 "	2 " 60 "
"	1853 "	3 " 15 "
"	1854 "	4 " 20 "
"	1855 "	2 " 35 "
"	1856 "	2 " 45 "
"	1857 "	2 " 85 "
"	1858 "	2 " 40 "
"	1859 "	2 " — "
"	1860 "	1 " 70 "
"	1861 "	1 " 50 "
"	1862 "	1 " 40 "
"	1863 "	1 " 40 "
"	1864 "	1 " 40 "
"	1865 "	2 " — "
"	1866 "	2 " 20 "

Rocznik	1867 za	2 zł. — c.
"	1868 "	2 " — "
"	1869 "	3 " — "
"	1870 "	1 " 40 "
"	1871 "	2 " — "
"	1872 "	3 " 20 "
"	1873 "	3 " 30 "
"	1874 "	2 " 30 "
"	1875 "	2 " — "
"	1876 "	1 " 50 "
"	1877 "	1 " — "
"	1878 "	2 " 30 "
"	1879 "	2 " 30 "
"	1880 "	2 " 20 "
"	1881 "	2 " 20 "
"	1882 "	3 " — "
"	1883 "	2 " 50 "
"	1884 "	3 " — "

Roczniki wydań w innych 7 językach z lat 1870 do 1884 włącznie, dostać można po tych samych cenach co wydanie niemieckie.

NB. Posylki Dziennika ustaw państwa, które zaginęły lub doszły niezupełne, reklamować należy najpóźniej w przeciągu czterech tygodni.

Po upływie tego terminu reklamujący zapłacić winni należytość handlową ($\frac{1}{4}$ arkusza za 1 c.).

Po cenie handlowej ($\frac{1}{4}$ arkusza za 1 c.) dostać można w c. k. drukarni nadwornej i rządowej pojedynczo każdą część roczników 1864 aż do 1884 włącznie; natomiast części roczników 1849 aż do 1863 włącznie można dostać pojedynczo, po powyższej cenie handlowej jedynie o ile zapas wystarczy.